

שנשלחו אל העתונים ואל יושבי ראש בית הנבחרים: ההתנשקות בפומבי של בחירת העם היא מעשה בלתי מוסרי, העשוי לגרוף את בנות הנעורים התמימות לדרך חטאים. **ביקור בבית הסוהר.** לשווא ניסתה ראויה להשיב כי לא עשתה כל עולה, כי נשיקתה היתה נשיקה שהורה, לא מן הסוג המגרה, המוצג לכל נערה בבתי הקולנוע. ובכלל — האם הוא בעלה או לא? ואם אסור לנשק בעל — את מי מותר לנשק? גל התגובות גבר. מנהלות בתי ספר, גשות החברה הגבוהה, אמהות צדקניות — נדמה כי לא היתה אשה משכילה אחת במצרים שלא הטילה אבן על ראויה. השבוע שוב הופיעו צילומיה של הנבחרת הפעלתנית בעתוני מצרים. היו אלה צילומים מביקורה בבית הסוהר הגדול של טור, בסביבות קהיר. היא התעניינה בסדרי החיים שם, בדקה את טיב המזון המוגש לאסירים, הבטיחה למרגל אנגלי להשתדל שיעבירו אותו למקום נעים יותר, ואף ניסתה במו ידיה לפורר אבנים גדולות, במחצ צבחה העבודה של הנדונים לעבודות פרך. בתום הביקור הצהירה ראויה שהיא מדינה כינה הצעת חוק לתיקון המצב בבתי הסוהר המצריים, בדוגמת החוק הקיים בסין. "מעתה החלטתי להתעניין רק בנושאים הלאומיים שבגללם שלחו אותי הבוחרים לבית הנבחרים. לא אוסיף עוד לדבר על נשיקות."

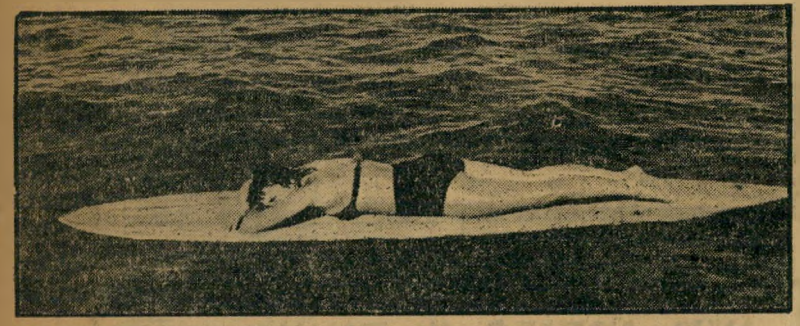
המאמץ נעמי, אחת המשוגעות לספורט החתירה בחסקות, מובילה את כלי השייט הזעיר שלה אל החוף. אמריקאי, הוא צר וקל הרבה יותר מן הכלים המקובלים בארץ.

בקץ ובחורף אפשר למצוא אותו על שפת ימה של תל-אביב טופסי משוגע לספורט החסקה

תיעה את טופסי מהחלטתו לשמש כמציל. אך אחרי חודשים אחדים, כשהגיע לארץ רבי החובל ירמיהו ("ירמה") הלפרין עם אונית האימונים שלו שרה, הצטרף טופסי לצאת של ירמה. הוא עזב אותו רק בשנת 1939, עם פרוץ מלחמת העולם השנייה, כדי להצטרף לצאת אונית הסוהר העברית חווה, שעסקה בהובלת דלק לצבא הבריטי הלוחם במדבר לוב. חגיגת הנצחון, בסיומה של מלחמת ה-

עיר המרפא הרוסית לחוף הים השחור. בארץ המיר אביו של טופסי את מרכבות הדואר, בהן עסק ברוסיה, בשירות אוטו בוסים בהם השקיע את כל הונו. שירות זה, שכונה בשם גלי-אביב, הפך אחרי כן לקואופרטיב זן. את שעותיו הפנויות, נהג טופסי הצעיר לבלות ליד הים. הוא התיידד עד מהרה עם הדייגים הערביים שיצאו למלאכתם על דוגיות שטוחות, שלא הכיר כמוהן על

בר מוצק, בעל רעמת סערות בלונדי דיות, שישב על ספסל הפרקליטים ב"אולם בית המשפט בתל-אביב, משך אליו את תשמת לבם של קבוצת נערים תימניים שהזדמנה למקום: "מה עושה כאן טופסי המציל?" שאל נער אחד את חברו, בשביל מה הגיאו אותו לשופט? טופסי הסב אליהם את ראשו, הוא חיך לעברם, קרץ בעיניו את אחת מקרציותיו הידירות ביותר, והמשיך לעסוק בגל הדיירות שלפניו.

אחרי שחתרה עם החסקה שלה הרחק מן החוף, יכולה ספורטאית זו לנוח מעט, בין ארץ, מים ושמים, ולהיטלטל על הגלים הנעימים.

עולם השניה, מצאו את טופסי על בימת סוכת המציל הגבוהה בחוף תל-אביב. הי חסקה, דוגית הדייגים הערביים, הפכה בדי נתיים לכלי-ההצלה של מצילי החוף; טופסי, שחתר בחסקה כבר מאז היותו בן שמונה, הפך לאביר החותרים. מלחמה רדפה מלחמה. בשנת 1947, כשי קיבל סוף-סוף קביעות כמציל, התגייס טופסי לחיל הים, כאשר חזר ממנו, הוא פנה ישר אל ספסל הלימודים במפקדת למשי פטים בתל-אביב.

האדגעה

שפת הים השחור. לאחר זמן נודע לו כי דוגיות אלה, "חסקה" יקרא להן. המשפחה לא היתה מרוצה מקרבנות ה"יתרה של טופסי לים. אך תלמיד הגמנסיה נורדיה לא אבה לשמוע להוראות אבא. שעות על גבי שעות שהה על שפת הים, כשהוא מסתכל בהערצה אל המציל החסון והאלים, המטיל את חתינתו על קהל מאות המתרחצים, המציינים להוראות משרוקיות. אולם משסיים את בית-הספר התיכון לא פנה טופסי מיד אל סוכת המציל. בכספו של אביו, הביאה אותו אונית נוסעים מהיר דרת לאיטליה, שם נרשם לבית-הספר למשי פטים, אותו סיים בתל-אביב אחרי 25 שנה. כי לימודיו של טופסי באיטליה לא נמשכו זמן רב. חבר שבא מן הארץ סיפר לסטודנט למשפטים שבבתי-המחפש המר" עצה המקומית מציל לשפת הים. טופסי השליך את ספרי החוק, מיהר לחזור לארץ, למרות התנגדות אביו.

הגפרור הכרטי

את המשרה בבתיים קיבל טופסי בדרך מקורית ביותר. ראש המועצה המקומית באותם הימים, יהודי אמריקאי בשם אברהם מינץ, כינס את ארבעת המר" עמדים למשרת המציל ואמר להם: "מכיוון שאתם ארבעה, נערוך הגרלה." ההגרלה נערכה בעזרת שלושה קטעי גפרורים גפרור אחד שלם. אין לתאר את הפתעתו ושמתו של טופסי כשהודקא הוא משך מידי ראש המועצה את הגפרור השלם, וזה במשרה הנכספת. אפילו המשכורת הזעומה, גם באותם הימים, של שמונה לירות לחודש, לא הר-

שמאי ("טופסי") קונצ'פילוסקי, המציל ה"מפורסם משפת ים תל-אביב, לא היה נאשם. כמוסמך למשפטים הוא מופיע יום-יום ב"בית המשפט, עובד כמתמחה במשרד עורך-הדין נתן קנת. בית-המשפט נפתח בשמונה וחצי. אך יומו של טופסי מתחיל הרבה לפני כן. המשכי מים קום מבין אורחי בית-המלון זו שעל שפת הים יכולים להבחין, כבר בשעה שש בבוקר, בקבוצת אנשים ונשים ערומים למחצה, המקפצים ומפוזים על החול, דור הרים לפתע לעבר הגלים, משתכשכים במים וחותרים להנאתם בסירות החסקה השטור חות, בשעה שכספית המדחום בחורי המלון אינה עולה מעל 15 המעלות הראשונות. במרכזה של חבורה זו אפשר תמיד למצוא את טופסי, טופסי הוא הראשון על החוף, טופסי מתעמל בחורף, טופסי שוחה, מציל, חותר בחסקה ורושם חברים חדשים לסטודנט מתחצץ החורף, מיסודו של טופסי.

דוגית ושמת חסקה

את החיכרות הראשונה שלו עם הים התל-אביבי, עשה טופסי לפני 36 שנה, אחרי שעלה לארץ-ישראל מיאלטה, שנה אחרי שעלה לארץ-ישראל מיאלטה.

טופסי מפקח על שני ילדים תל-אביביים, המור בילים את החסקה בחתירה אל החוף.

סוריה כדורים על הגבול

גם בימי המלחמה הקרה הלהטת ביותר סביב הנעשה בגבול הסורית-תורכית, היה אזור הגבול עצמו רועג לחלוטין. בולגנין שיגר איגרת איום לאנקרה, חרושציב ניפנף ב"קליעיו הבינושבתיים, הצבא המצרי הניחתי עלים בלסקיה — אך הגבול נשאר שקט. עם מצב זה לא יכול היה להשלים כתב השבועון המצרי אל-מוצאחה, שיצא לסיור בסוריה, כדי לאסוף שם חומר המוכיח כי המצב בגבול התורכית הינו בכל רע. בחבל קיבל מכונית צבאית סורית, יצא לגבול. הוא עבר את הכפר הסורי באב אל-האחה, המשיך בכביש המוביל לאיסקנדרון, עד ל" כמה מאות מטרים מן הכפר התורכית עין דלפה, שנכלל פעם בתוך תחומי סוריה. ואז נשמעו יריות מן העבר התורכית. או כך, על כל פנים, כתב העתונאי המצרי. **בני חוש מידה.** "לולא זריזותו של נהגי הצבאי, הודיע לקוראיו, "לא הייתם רואים את הכתבה הזאת" ולהוכחת דבריו, צירף שם תצלומים מטושטשים מעט של העמדה התורכית. שלושה חצים הראו את דמויותיהם של החיילים התורכיים הירורים. בשוכו של הכתב הזריז לכאב אל-האחה, סיפרו לו התושבים כי היה לו מול כפול. הוא לא ניצול רק מכדורי התורכים, אלא גם ממוקשי הטורים. "בשדות של הגבול בקורים המון מוקשים, הסביר לו אחד ה"זקנים. "הם נמצאים שם כל כך הרבה זמן, שאיש אינו יודע איפה הם. כל השלטים נעלמו והמוקשים התכסו עשבים. למה לנו שלטים? הרי כאן הכל שקט."

את דבריו הזקן פירסם העתונאי המצרי כי הוכחה של תמימותו הכספית. "הוא אינו יודע על איזה חבית של חומר-נפץ הוא יושב". פסק. "הוא אינו יודע ששם עלולה להתחיל מלחמת העולם השלישית." העתונאי המצרי נשמע משוכנע מאד מ"דבריו עצמו. אולם יתכן כי היו אלה רק הכדורים התורכים, שעזרתו את חוש המידה שלו.

מחרוזת כסף מזוייף

העתונות המצרית האשימה השבוע את ישראל בזיוף שטרות-כסף מצריים בני חמש לירות, כדי לחבל ביציבות המטבע המצרי. השטרות, לדברי קהיר, הודפסו ב"ישראל, והטוטו לצרפת, משם הוברחו ל"לבנון, המשמשת מרכז הפצתם. . . ש"ש **ריר איראן בקהיר,** סבא בודי, שלח מכתב-הכחשה לאחד השבועונים המצריים, שפירסם סיפור מאת עתונאי אמריקאי על משלוחי נפט פרסיים המגיעים כביכול ל"אילת. כתב השגריר: "חברת הנפט המול-אמת אינה מספקת אף טיפה אחת של נפט לישראל. על כך יש התחייבות מפורשת של ממשלת איראן כלפי ממשלות ערב". . . **סטודנט סורי,** שלקח ברצון נות יחיה את האחד הפוראלי של ארצו עם מצרים, פנה במכתב גלוי למצרים על משטל בנושאי-תערובת עם אנגליה. מאחר "שאנגליה נשאת תמיד אנגליה — והרי אני יודעים מה עוללו האנגלים לעם המצרי האצילי."